

Відблиск. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Тепер я бранка армії Четвертого королівства. Вони йдуть у бій, а я - їхній козир, завдяки якому припиниться або з новою силою спалахне війна. Але мій найбільший страх - не полон. А він - безжальний і жорстокий командувач Ріп. У його очах є щось, що мене притягує, хоч я і знаю його секрет. Я знаю, хто він насправді. Десять років я прожила в клітці, але одна ніч змінила все. Однак чи та це свобода, про яку я мріяла?

ЗОЛОТО ЗАСЛІПЛЯЄ. БРЕХНЯ ПОНЕВОЛАЄ

ВІДБЛИСК

СЕРІЯ «ЗОЛОТА БРАНКА»

РЕЙВЕН КЕННЕДІ

КСД

СЕРІЯ "ЗОЛОТА БРАНКА"



RAVEN KENNEDY



GLINT

A NOVEL

РЕЙВЕН КЕННЕДІ



ВІДБЛИСК

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

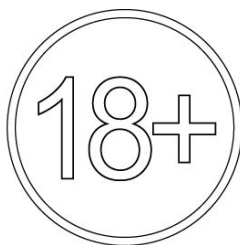


Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0767-8 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:



Перекладено за виданням: Kennedy R. Glint : A Novel / Raven Kennedy. — New York : Penguin Random House, 2021. — 480 p.

Переклад з англійської *Наталії Гриценко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Кеннеді Р.

К35 Відблиск : роман / Рейвен Кеннеді ; пер. з англ. Н. Гриценко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 368 с.

ISBN 978-617-15-0623-7

ISBN 979-858-94-7399-5 (англ.)

Тепер я бранка армії Четвертого Королівства. Вони йдуть у бій, а я — їхній козир, завдяки якому припиниться або з новою силою спалахне війна.

Але мій найбільший страх — не полон. А він — безжальний і жорстокий командувач Ріп. У його очах є щось, що мене притягує, хоч я і знаю його секрет. Я знаю, хто він насправді.

Десять років я прожила в клітці, але одна ніч змінила все. Однак чи та це свобода, про яку я мріяла?

УДК 821.111(73)

© Raven Kennedy, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Розділ 1. Королева Маліна

Золото, скільки сягає око.

Кожен дюйм замку Гайбелл виблискує промовистим сяйвом. За останнє десятиліття люди долали всю Орею вздовж і впоперек, щоб хоч поглянути на Гайбелл. Пишнота замку прославлена, його неосяжна величність вражає.

Та я пам'ятаю, як було раніше. Пам'ятаю гонт¹ на парапетах і залізну браму. Пам'ятаю, що мала сукні всіх кольорів, а посуд на столах був білим — кольору волосся Кольєрів. Пам'ятаю, як дзвін на дзвіниці був мідним і лунав ясно та чисто.

Що колись було легким, мов пір'їнка, тепер подужають підняти лиш декілька людей разом. Що колись несло в собі барву старовини й історії, нині сяє, мов нове. Навіть троянд в атріумі торкнулося золото; вони ніколи вже не зродять новий пуп'янок і не сповнять повітря пахощами.

Я виросла у замку Гайбелл. Знала кожен грубий камінь і плямистий проліт сходів. Знала нерівності темного дерева на віконних рамах. Досі пам'ятаю на доторк батьків трон із каменю й діамантів, видобутих у горах на сході.

Інколи я прокидаюся серед ночі, заплутавшись у пастці золотих простирадл, і не розумію, де я. Більше геть не впізнаю цього місця.

Найчастіше не впізнаю навіть себе.

Почесні гості п'яніють від лоску й розкошів, благоговіють перед точністю зміни кожної поверхні і славлять силу Мідаса.

Та я сумую за колишнім виглядом Гайбелла.

За кожним сірим закапелком, кожним грубим кріслом, навіть за огидними блакитними гобеленами з моєї колишньої спальні. Дивовижно, наскільки починаєш сумувати за тим, чого тебе позбавили.

Я знала, що бідкатимуся про втрату контролю над Шостим Королівством, ще коли погоджувалася на шлюб. Знала, що оплакуватиму батькову смерть. Знала навіть, що сумуватиму за звертанням на старі ім'я й титул — принцеса Маліна Кольєр.

Однак я ніколи не очікувала, що сумуватиму за самим палацом. Такого я передбачити не могла. Однак — кімната за кімнатою, предмет

за предметом — усе змінилося на моїх очах аж до кожнісінької подушки та келиха для вина.

Не заперечуватиму, спершу це захоплювало. Золотий замок у засніжених горах видавався казковим, і король мусив зробити мене королевою. Мій шлюб забезпечував можливість лишитися тут, удома, і продовжити мій королівський рід.

Однак зараз я сиджу у своїй позолоченій вітальні, давно позбавлена наївності. У мене немає спадкоємців, немає родини, магії, партнерства з чоловіком, і я не впізнаю місце власного дорослішання.

Оточена багатством, що не має для мене жодної цінності.

Цей замок, місце, де мене народила матір, де правили мій батько та дід, місце, із яким пов'язані найприємніші спогади, стало чужим. Ані затишку, ані захоплення, і вже точно жодної казковості.

Людей воно приголомшує, мої ж очі бачать кожнісіньку подряпину на золотих поверхнях підлоги та стін. Я помічаю кожен дюйм, де м'який метал протерся, викрививши форми. Відзначаю кути, які не відполірувала прислуга, кожен потьмянілий фрагмент.

Золото може блищати, але воно не витримує перевірки часом. Воно зношується, втрачає полиск, перетворюється на вимогливу, податливу й нетривку поверхню.

Я відчуваю до нього відразу. Як почала відчувати відразу й до нього.

Мого славетного чоловіка. Люди падають на коліна перед ним, не переді мною. Я, може, й не володію магією, однак образа — сильне почуття.

Тіндалл ще пошкодує. Про кожен раз, коли відтіснив мене, про те, що завжди мене недооцінював; про те, що забрав у мене королівство.

Я змушу його за все заплатити — тільки не золотом.

— Чи бажаєте, щоб я вам заспівав, Ваша Величносте?

Мій погляд падає на придворного, що сидить навпроти. Він ще юний, можливо, йому близько двадцяти років; на нього приємно дивитися, його приємно слухати. Риси, властиві всім моїм придворним.

До них я також відчуваю відразу.

Вони дзижчать, мов комахи-шкідники, поглинають вишукані страви, заповнюють повітря безглуздими теревеннями. Скільки б я від них не відбивалася, вони однаково постійно рояться навколо.

— А ти *бажаєш* заспівати? — різко відповідаю я, хоча насправді це питання суперечливе, бо...

— Я бажаю робити все, аби потішити мою королеву, — ширшає його усмішка.

Фальшива відповідь фальшивого компаньйона.

Це все, чим є ці придворні. Облудники. Пліткарі. Надіслані до мене, щоб відволікати і розважати. Мовби я якась дурна і самовдоволена жінка, що потребує цілодобового бездумного відпочинку.

Однак Тіндалла зараз немає — здимів у П'яте Королівство, де, безперечно, схилитимуться до ніг Золотого Короля. Мідасу це надзвичайно сподобається, і мене це влаштовує.

Бо поки він там, я *тут*. Я вперше у Гайбеллі без його сліпучої присутності.

Це мов знак від Великих Небес. Немає потреби зважати на думку чоловіка. Потреби схилитися перед королем. Немає й золотої ляльки, що завжди обабіч нього; уособлення жадоби, що виправдовує огидну брехню.

Це мій шанс.

Поки Тіндалл у від'їзді, заклопотаний підкоренням П'ятого Королівства, у мене з'явилася можливість, яку я не змарную.

Я можу більше й не впізнавати стін цього замку, та це досі *мій* замок.

У мене досі амбіції тієї маленької дівчинки, яка ще не усвідомила, що не володіє магією, дівчинки, яку батько ще не віддав Тіндаллу, засліплений блиском його золота.

Утім, мене золото не приголомшує. Вже ні.

Бо моєю мрією, моєю роллю, моїм зобов'язанням завжди було правити Гайбеллом.

Не підкорятися чоловіку, не дати відштовхнути себе вбік, не терпіти ставлення, мов до розпещеної простачки. Тіндалл Мідас заволодів усім, потьмарив усе моє життя.

А я йому дозволила. Мій батько йому дозволив. Усе це кляте королівство йому дозволило.

Але з мене досить.

Досить сидіти у кріслі з подушками, вишивати дурні носовички, їсти нудотно солодкі тістечка, поки придворні обговорюють убрання

такого-то й такої-то просто щоб насолоджуватися звучанням власних голосів.

Досить бути мовчазною й застиглою на місці холодною королевою.

Тіндалла немає, і вперше відтоді, як я стала королевою, я можу справді *бути* королевою.

І я маю намір нею бути.

Я носила корону все своє життя, однак тепер нарешті скористаюся нею.

[1](#) Покрівельний матеріал у вигляді тонких дощечок.

Розділ 2. Аурін

Мій шлунок крутиться разом з дерев'яними колесами екіпажа.

Із кожним обертом перед очима постає черговий спогад — нескінченний цикл кружляє і скидає їх, мов стерв'ятники — забуте падло з неба.

За мене чіпляється смерть.

Мені так палко хочеться вирватися з клітки. Мати змогу вільно блукати замком Мідаса. Моя нудьга і самотність — мов широченний отвір, що не давав ані говорити, ані глутнути, ані стулити рота. Він усе ширшав, язик притискався, груди розкривались у прагненні та сподіванні на глибокий вдих, що заповнить легені та звільнить від дедалі більшої задухи ґрат.

Але зараз...

На руках моїх кров, хоча шкіра й не поплямована червоним. Я відчуваю її там із кожним дотиком кінчика пальця, мовби правда вкарбована у лінії долі на моїх долонях.

Моя провина. Смерть Сейла, біль Рісси, зникнення Дігбі — все це через мене.

Переводжу погляд на захмарене небо, хоч насправді й не бачу біло-сірої мли. Натомість за скронями й далі опадають, немилосердно кружляючи, спогади, приземляючись у глибині очей.

Бачу, як скаче геть Дігбі, його обрис, що віддаляється, витиснений між чорнотою неба й білизною землі. Бачу червоне полум'я, що тріщить на лапах вогняних пазурів, сніговий порошок, що злітає з-під корабля піратів, мов хвилі в замерзлому морі. Бачу, як плаче Рісса, а капітан Фейн нависає над нею з паском у руці.

Та здебільшого бачу Сейла. Бачу, як проколює його серце лезо клинка капітана, мов веретено палець; кров скрапує червоними нитками, прив'язаними до калюжі на землі.

Я досі відчуваю крик, що вирвався з мене, коли його тіло осіло, піймане моїми долонями та гіркими руками Смерті.

Горло дере й пече — наслідки ночі, що, здавалось, ніколи не закінчиться. Спершу воно лементувало, приголомшене горем, а тоді стиснулося, позбавивши будь-якої надії дихати.

У ньому застряг клубок, коли Червоні Лотри прив'язали тіло Сейла до щогли спереду корабля, лиховісно глузуючи над його іменем, що означає «вітрило», — підвішуючи його до безвітрильного корабля.

Ніколи не забуду, як його заціпеніле тіло висіло там і вітер шруплев снігом у незмигні блакитні очі.

Так само ніколи не забуду, як з усіх сил, що мала, виштовхнула його тіло за борт, аби не дати піратам і надалі глумитися і зневажати його.

Мої стрічки нидять, пульсуючи від спогадів про те, як я перерізала мотузки, що його тримали, й тягнула холодне тіло грубими дерев'яними дошками.

Він був першим моїм другом за десять років, і лиш на такий нетривалий час, перш ніж мені довелося спостерігати його жорстоке вбивство.

Він не заслужив такого кінця. Не заслужив безіменної могили в порожнечі Пустищ, похований в океані снігу.

Усе гаразд, усе гаразд, усе гаразд.

Я замружуюсь, і його голос відлунює у мене в голові, пронизуючи серце. Сейл намагався підбадьорити мене, збудити в мені силу духу й хоробрість, однак ми обидва знали правду. Щойно моя карета перекинулась і Червоні Лотри схопили нас, нічого не могло бути гаразд.

Він знав це, та однак намагався захистити мене, оберігати мене до останнього свого подиху.

Запалене горло подразнюється болісним схлипуванням, мов задирка ниткою. Мої золоті очі печуть, коли обвітреною щокою стікає чергова солона крапля.

Може, мене карають Великі Небеса — ті, від яких походять усі боги й богині. Може, те, що трапилося, — попередження, що я вийшла за межі, що мусила пам'ятати про жахи зовнішнього світу.

Я була в безпеці. На верхівці замерзлої гори, у найвищій точці в золотому замку, в безпеці у своїй позолоченій клітці. Однак я стала нетерплячою. Жадібною. Невдячною.

Так мені й треба. Це моя провина. За ці далекосяжні думки, за те, що прагнула більшого, ніж мала.

Відчуваю, як тремтять мої обм'яклі стрічки, мовби хочуть піднятися і потертись об розпухлу щоку, втішити мене.

Однак я на це не заслуговую. Сейла вже ніколи не втішить його матір. Ріссу не втішать чоловіки, які обіймають та платять їй за час у ліжку. Мідас не втішиться, доки на нього марширує армія.

Зовні солдати Четвертого Королівства подорожують крізь сніг — темна сила, що рухається спорожнілим пейзажем. Річка чорної шкіри й лискучих обсидіанових коней, що прорізає край вічного холоду.

Я розумію, чому вся Орея боїться армії короля Равінгера — короля Гнилі. Навіть якщо не зважати на його магію, ці солдати — страхітливе видиво, навіть коли не закуті у бойові обладунки.

Однак не такі страхітливі, як їхній командувач.

Час від часу я мигцем помічаю його зовні на коні: низка страхітливих шипів уздовж хребта жорстоко-похмурним виразом вигинається донизу. Чорні очі — бездонні западини, готові піймати в тенета всякого, хто в них зазирає.

Фейрі.

Чистокровний фейрі, просто тут. Не ховається, а очолює армію жорстокого короля.

У голові знову крутиться наша попередня розмова, від чого долоні мої стають липкими, а руки тремтять.

Я знаю, хто ти.

Кумедно, те саме я збирався сказати тобі.

Думки мої затнулися від цих його слів, а рот роззявився, мов у риби, що хапає повітря. Він же лише самовдоволено посміхнувся, сяйнувши на мить лихими іклами, а тоді ривком голови вказав на цей екіпаж замкнувши мене у ньому.

Однак я звикла сидіти під замком.

Я тут уже кілька годин. Переживаю, думаю, заповнюю простір слізьми й нерівним диханням, даю свідомості збагнути все, що сталося.

Переважно дозволяю собі виявляти почуття лише тоді, коли ніхто не бачить.

Краще не показувати слабкість солдатам зовні, особливо командувачу.

Тож зараз я даю собі переживати все це, ховаючись за дерев'яними стінами; дозволяю емоціям вирувати, прокручую в голові тривожні «що тепер?».

Бо знаю, що, коли екіпаж зупиниться на ніч, не зможу дозволити собі виказати хоч комусь цю вразливість.

Отож я сиджу.

Сиджу й дивлюся у вікно: розум кипить, тіло нидить, сльози котяться, а я тим часом потроху розв'язую вузли на моїх бідолашних ушкоджених стрічках.

Золоті шовковисті відростки обабіч мого хребта здаються зламаними. Вони болять і печуть від грубих сплетінь, зав'язаних капітаном Фейном, здригаються від кожного доторку і змушують скреготіти зубами.

Минають години поту, тремтіння й гримас болю, однак мені вдається розв'язати вузли.

— Нарешті, — бурмочу я, стягуючи останній.

Розправляю плечі, і шкіра болить там, де виростає кожна стрічка — по дванадцять із кожного боку, від лопаток і майже до самого вигину попереку.

Я простираю усі двадцять чотири відростки, наскільки можу у цьому тісному просторі, заспокоюючи їх ніжними доторками і сподіваючись, що це допоможе полегшити нидіння.

Вони лежать на підлозі екіпажа та лаві, зморщені і мляві. Навіть їхній золотий колір дещо втратив звичний полиск, і тепер вони скидаються на потьмяніле золото, що потребує полірування.

Я тремтливо видихаю; пальці печуть від тривалого розплутування кожного вузла. Мої стрічки ще ніколи так не боліли. Я настільки звикла приховувати їх, тримати у таємниці, що ніколи не користувалася ними так, як на тому піратському кораблі, й це очевидно.

Даючи їм відпочити, я продовжую оглядати тіло в останніх уривках сірого денного світла. Плече й голова болять після того, як карета перекинулася і мене з неї витягли у полон Червоні Лотри.

Також у мене трохи тріснула нижня губа, але я заледве це відчуваю. Разючіше болить щока, по якій мене вдарив капітан Фейн, і бік, де він копнув мене у ребра. Не думаю, що щось зламане, однак кожен порух змушує втягувати повітря крізь стиснуті зуби.

Гризота у шлунку нагадує, що він порожній і запалений, а в роті пересохло від спраги. Однак найсильніше відчуття — неймовірне виснаження.

Втома ланцюгом змикається на щиколотках, сковує зап'ястки, огортає плечі. Мої сила й енергія вичерпані так, мовби хтось витяг зі спини корок і повністю їх злив.

Світлий бік? Принаймні я жива. Принаймні врятувалась від Червоних Лотрів. Уникну того, що хотів вчинити зі мною Квотер, коли виявив зникнення свого капітана. Квотер не той, до кого хочеться потрапити в полон.

І хоч мій новий *супровід* далекий від ідеального, принаймні я прямую до Мідаса, навіть якщо й не знаю, що зі мною станеться, коли ми туди прибудемо.

Визираючи з вікна екіпжа, спостерігаю, як мережать плямами сніг темні копита, а вершники гордо тримаються в сідлі під час маршу.

Мушу бути зараз сильною.

Я — полонянка армії Четвертого Королівства і не можу дозволити собі вразливість. Не знаю, чи кістки в моєму тілі такі ж золоті, як і шкіра, однак заради себе сподіваюся, що це так. Сподіваюсь, що хребет мій позолочений, бо мені знадобиться міцний кістяк, якщо хочу вижити.

Заплющивши очі, я притискаю пальцями повіки, намагаючись здолати печію. Попри втому, я не сплю. Не розслабляюся. Не можу, доки зовні марширує ворог, а над головою витають усі ці жахливі спогади.

Невже ще вчора вранці Сейл був живий? А Дігбі гаркав грубі накази своїм людям? Здається, це було кілька тижнів, місяців, років тому.

Страждання змінює плин часу. Той тягнеться, подовжує секунди, розширює хвилини. Я дізналась, що біль і страх здатні розтягуватися. І мовби це недостатньо жорстоко, наш розум змушує нас переживати ці миті знову і знову ще довго після того, як ті минули.

Який же покидьок цей час.

Я знаю, що частина мене лишилась на тому піратському кораблі. Пережила достатньо трагічних миттєвостей, щоб розпізнати відчуття болючого місця.

Щоразу, коли розбивалося моє серце, нестерпний біль виривав із мене шматок, немов моє серце терзали лихі стерв'ятники. Здавалося, я позначаю ними своє минуле, як у казках шлях позначають хлібними крихтами.

У Гайбеллі люди інколи подорожували тижнями, тільки щоб на мене глянути. Мідас дозволяв мені стояти поруч із ним у тронній залі, поки вони зачудовано витріщалися.

Однак як довго б я не стояла на п'єдесталі у них на видноті, ніхто з них насправді мене не *бачив*. Якби побачили, зрозуміли б, що я всього лише дівчинка з нерівними розривами й дірами всередині, що я ховаю під золотою шкірою розбите серце.

Очі печуть, сповіщаючи, що я плакала б, якби в мене лишилися сльози, але й ті, здається, витекли з мене цілком.

Гадки не маю, де інші сидлиці чи стражі, і не уявляю, що збирається вчинити зі мною командувач, однак я не дурна. Король Гнилі надіслав цю могутню армію до П'ятого Королівства кинути виклик Мідасу, і я боюся за свого короля не менше, ніж за себе.

Я здригаюсь, коли нарешті падає останній промінчик світла, щоб підібгатись під ковдру небосхилу. День офіційно завершено, й разом з ним я змушую себе замкнути емоції всередині.

Тепер, коли сутінки перетворюються на обіцянку ночі, екіпаж, нахилившись, зупиняється. Із цього боку Ореї ніч спускається швидко й жорстко, тож не дивно, що армія Четвертого починає розбивати табір.

Я лишаюсь усередині нерухомого екіпажа, дослухаючись до шуму, здійсненого солдатами. Коні обабіч затуляють мені більшість виду з вікна, де хутко рухаються затінені постаті, виконуючи те чи інше завдання.

Після майже пів години чекання я звиваюсь у нагальній потребі помочитися. Тіло обурюється, спрага й голод відмовляються залишатись непоміченими, виснаження оповиває кінцівки, мов бурхливе море, що хоче затягти мене углиб.

Я просто хочу поспати. Заснути й не прокидатись, доки не вщухне увесь біль — фізичний та емоційний.

Не зараз, нагадую собі. Я поки не можу відпочивати.

Щипаю себе за руку, змушуючи відчуття лишатись насторожі; вуха намагаються просіювати безліч зовнішніх звуків, поки згасає останнє світло і натиск ночі огортає мене прохолодною ковдрою.

Спершись головою на стіну екіпажа, я на мить стуляю повіки. Всього на мить, кажу собі. Просто щоб ущух вогонь в опухлих очах, просто щоб полегшити численні болі.

Всього на мить...

Мене хилить убік, і очі хутко розплющуються, коли лунає звук ключа у замку.

Двері екіпажа зненацька розчахуються так само швидко, як я хапаю повітря, і ось він — загрозово стоїть під покровом темряви, зміряючи мене порожністими очима.

Командувач Ріп.

Розділ 3. Аурін

Затамувавши подих, я спостерігаю за командувачем, не кліпаючи; тіло напружене й готове до дії. За мить я дізнаюся, як це насправді — бути його полонянкою.

Розум мій кипить, нескінченні можливості проносяться в думках одна за одною, поки я намагаюсь приготуватися.

Чи схопить він мене за волосся і витягне назовні? Чи погрожуватиме мені, волочитиме за собою? Змусить роздягнутися, щоб роздивитись позолоту на кожному дюймі тіла? Передасть мене своїм солдатам? Чи змусять мене носити кайдани?

Я не дозволяю думкам відбитися на обличчі. Не можу нічим виказувати припущення, які б'ються в голові.

Усю свою скорботу, всі тривоги я скручую, мов стару пряжу на котушці, добираючи кожнісіньку обшарпану нитку. Бо ж якщо викажу йому свій страх, якщо відкрию цьому чоловікові свої слабкості, він вхопиться за ці нитки й повисмикує їх, повністю мене розплутавши.

Здолай слабкість — і сила постане...

Ці давні, майже забуті слова зринають нізвідки, так, ніби моя свідомість берегла їх для мене, готова витягти у мить найбільшої потреби.

Раптом я згадую, як їх проказали мені на вухо — тихо, але зі сталлю в голосі.

Тепер вони відлунюють у мені, й це допомагає розправити плечі, підвести вгору підборіддя, щоб глянути командувачу просто в обличчя.

Він тримає шолом під пахвою, а чорне волосся трохи скуйовджене від довгих годин у ньому. Я вглядаюсь у бліде обличчя, в короткий притуплений ряд крихітних шипів над темними бровами. Аура його наполегливості насичує повітря, огортає мій язик мов цукровою поливою, забиваючи всі смакові рецептори.

Смакує владою.

Цікаво, як реагували б люди, якби знали, хто він насправді. Не якийсь чоловік із залишковою магією у жилах, успадкованою від далеких пращурів-фейрі. Не хтось зі спотвореним і зміненим королем Гнилі тілом. Не звичайний командувач армією з жадобою до крові, який обожнює відривати голови ворогам.

Ні, він — це щось смертоносніше. Страхітливіше. Чистокровний фейрі, що ховається в усіх на виду.

Чи втекли б вони, нажахані, якби знали правду? Чи постали би проти нього, як це зробили ореанці сотні років тому, і вбили б його, як убили решту?

Дехто з фейрі у ті темні часи опирався, однак їх було замало навіть попри їхню магічну перевагу. Деякі ж просто не *хотіли* битися. Не хотіли вбивати тих, кого вважали друзями, коханими, сім'єю.

Однак з одного погляду мені було зрозуміло, що командувач Ріп битиметься. Він битиметься, й Орея програє.

Так, минули сотні років, відколи Орея й Аннуїн — царство фейрі — розкололися, та я все одно шокована, що ніхто не розуміє, ніхто не *бачить*, хто він насправді, — те, що мені так неймовірно очевидно.

За силою погляду Ріпа я розумію, що не лише мій розум зараз кипить: ми мовчки вивчаємо одне одного, оцінюючи, аналізуючи, обдумуючи.

Цікавість прокочується мною, мов підхоплена вітром рослина без коріння. Мені цікаво, як командувач Ріп потрапив сюди, яка його мета. Він просто найнятий пес-охоронець короля Равінґера, посаджений на прив'язь, щоб клацати зубами і гарчати на ворогів? Або ж має власний план?

Він оцінює кожен дюйм мого тіла, поки я сиджу, ув'язнена у тісноті екіпажа, і я бачу, як він подумки робить нотатки. Мені потрібна вся сила духу, аби не заметушитися й не зіщулитися під його поглядом.

Він окидає поглядом опухлу щоку й розбиту губу, тоді рухається вниз до зім'ятих стрічок, розпростертих в екіпажі. Мені не подобається його цікавість до них. Щоразу, коли командувач на них дивиться, мені хочеться їх сховати. Я огорнула б їх навколо тіла, сховавши з виду, якби вони так не ниділи.

Нарешті покінчивши з оцінюванням, він підіймає чорні очі, стикаючись зі мною поглядом. Я напружуюсь, чекаючи, що він витягне мене назовні, гаркне наказ чи погрожуватиме, але він тільки дивиться на мене, мовби чогось чекає.

Якщо він хоче, аби я зламалася, заплакала чи заблагала його, то я відмовляюся. Не зігнуся під тиском його прискіпливого огляду й не розсиплюся від пронизливого мовчання. Якщо доведеться, я сидітиму тут усю кляту ніч.

На жаль, мій шлунок, здається, не розділяє моєї впертої волі, бо саме тоді огидно гучно починає бурчати.

Командувач примружується від звуку, ніби той ображає його особисто:

— Ти голодна.

Я закотила б очі, якби не була так нажахана.

— Авжеж, я голодна. Я сиділа в цьому екіпажі увесь день, а Червоні Лотри не те щоб щедро нагодували нас після того, як схопили.

Якщо неповага в моєму голосі його й дивує, він цього не показує.

— Жар-пташка має гострий дзьоб, — бурмотить він, метнувшись поглядом до пір'я на рукаві моєї шуби.

Від прізвиська я найжачуюся і стискаю щелепу.

Щось у ньому є. Чи, може, щось є у мені після пережитого пекла. Що б це не було, обставини чи зіткнення норівів, мене починає охоплювати гнів. Я намагаюся стримати реакцію, мов пружина у мишоловці, але вона не вгамовується.

Мушу лишатися незворушною, недоторканою. Мушу бути каменем посеред його бурхливого потоку. Я зараз у самій гущавині, вразливіша, ніж коли-небудь, і не можу дозволити себе змести.

Командувач нахиляє голову.

— Лишишся в наметі отут, — каже, вказуючи рукою ліворуч. — Тобі принесуть їжу й воду. Відхоже місце — на західному краю табору.

Я чекаю інших інструкцій, або погроз, або насильства, але їх немає.

— І це все? — питаю з недовірою.

Він закидає голову дуже властивим фейрі рухом, і я мигцем бачу верхній шип поміж його лопаток.

— Чого ти очікувала?

— Ти найстрахотливіший командувач в усій Ореї, — примружуюся я. — Не очікувала нічого, крім поведінки, що виправдовує твою репутацію.

Щойно слова вистрибують з мого рота, він нахиляється, спираючись руками об корпус екіпажа й виставляючи напоказ лихі шипи уздовж передпліч. Тьмяно-сіра переливчаста луска в нього на вилицях виблискує, мов срібний клинок, окремим попередженням.

Мій вдих зупиняється напівдорозі, застрягаючи у грудях, мов сироп, і забиваючи горлянку.

— Оскільки ти вже, здається, уявляєш характер особи, яка тебе ув'язнила, не витрачатиму твій час на будь-які пояснення, — каже Ріп низьким голосом, і в кожному слові чується прохолодний відтінок. — Ти наче розумна жінка, тож мені не треба тобі пояснювати, що ти не можеш піти. На самоті ти замерзнеш тут на смерть, та й усе одно я тебе знайду.

Серце моє галопує у грудях, обіцянка балансує на межі з погрозою.
Я тебе знайду.

Не *його солдати* мене знайдуть, а він особисто. У мене немає сумнівів, що, якщо спробую втекти, він переверне всі Пустощі, полюючи на мене. І справді мене знайде. Така вже у мене вдача.

— Король Мідас уб'є тебе за те, що забрав мене, — відповідаю йому, хоч усе тіло й прагне зіщулитись від його близькості, від його панівної присутності, що заповнює собою увесь екіпаж.

Кутик його рота вигинається разом із шипами:

— Чекаю з нетерпінням, щоб він спробував.

Його пиха скручує мені шлунок, та проблема в тому, що я знаю — його самовпевненість виправдана. Навіть без могутньої прадавньої магії фейрі, яку я в ньому відчуваю, він воїн до кісток. Когось із такими м'язами, що хизуються силою, та поведінкою, що виказує смертоносність, мені не хотілося б підпускати до Мідаса.

Мабуть, якісь мої думки просочились крізь тріщини стоїцизму, бо Ріп випростується, і вираз його змінюється на милість:

— О, тепер я розумію.

— Розумієш що?

— Ти *небайдужа* до свого короля-полонителя, — випльовує він слова, такі ж гострі, як його ікла.

Я витріщаюсь: ненависть скрапує з його губ, мов повільний холодний дощ. Якщо я погоджуся, чи скористається він цим проти мене? Якщо заперечуватиму, чи повірить мені?

Вираз мого обличчя викликає в нього глузливий смішок:

— Жар-пташка полюбає свою клітку. Який сором.

Долоні мої гнівно стискаються в кулаки. Мені не потрібен його осуд, його презирство, його припущення, нібито він знає щось про мене чи мої обставини і має якесь право критикувати мої стосунки з Мідасом.

— Ти мене не знаєш.

— Невже? — відбиває він закид, і голос його дратує мій слух. — Уся Орея знає про тваринку Мідаса так само добре, як і про його золотий доторк.

— Так само, як усі знають, що король Гнилі надсилає свого монстра на прив'язі виконувати за нього брудну роботу, — кажу я, зблиснувши очима і кидаючи виразний погляд на шипи на його передпліччі.

Темна луна у повітрі навколо нього закручується спіраллю, змушуючи волосинки в мене на потилиці ставати дибки.

— Ох, Жар-пташко. Зараз ти вважаєш мене монстром, але ти ще *нічогоісінько* не бачила.

Натяк на погрозу віє сухим вітром, від чого у мене пересихає й у роті.

З цим чоловіком треба бути дуже обачною. Треба будь-якою ціною уникати його, оминати його злостивість і намагатися вийти неушкодженою. Однак я не можу планувати наперед, якщо не знатиму, чого очікувати.

— Що ти зі мною зробиш? — ризикую поставити вразливе запитання, сподіваючись отримати натяк на майбутнє.

На губах Ріпа утворюється похмура, загрозлива посмішка.

— Хіба я не сказав? Я повертаю тебе до полонителя, за яким ти так сумуєш. Оце так возз'єднання буде.

Без жодного слова більше командувач розвертається й лишає мене дивитись йому услід, а мій пульс — битися в такт його крокам.

Не впевнена, що він запланував для мого короля, але переконана, що нічого доброго. Мідас очікує прибуття своїх сідел і своєї улюблениці, а не ворожої армії, що марширує до його порога.

Коли я змушую себе вийти з екіпажа, тягнучи стрічки по снігу, мене сповнює усвідомлена покірність. Я знаю, що мушу зробити. Маю знайти спосіб попередити свого короля.

Сподіваюся тільки, що це не коштуватиме мені життя.

Розділ 4. Аурін

Ви можете подумати, що після декількатижневої подорожі я звикла користуватися виритою в землі відхожою ямою. Дзуськи. У потребі піднімати спідниці й сідати навпочіпки у снігу є щось справді принизливе.

Я роблю свої справи якомога швидше. Світлий бік — мені вдається зробити це, не заляпуючи взуття й не падаючи дупою на сніг. Зараз усе вирішують маленькі перемоги.

На щастя, я встигаю впоратися до того, як скористатися відхожим місцем підійде хтось іще, тож не треба переживати, що за мною спостерігають. Зачерпнувши розсипчастий сніг, промиваю руки, тоді випростуюсь і витираю долоні об м'яті спідниці.

Тепер, коли найнагальнішу потребу вирішено, я обіймаю себе руками, щоб захиститись від холоду, який легко пронизує вовняну сукню і пір'їсту шубу піратського капітана.

Якусь мить роззираюся, щоб зорієнтуватися, але бачу тільки більш-менш той самий пейзаж, що й у минулі дні. Сніг, крига і пустище.

Плаский обшир Пустищ, здається, тягнеться нескінченно, темний обрис гір досі вдалині, а легкі хуртовини не вгамовуються.

Командувач Ріп має рацію. Я можу втекти просто зараз, може, навіть деякий час не потраплятиму на очі йому та його солдатам, але що далі? У мене немає власних харчів, немає прихистку, реального відчуття напрямку. Я замерзну там на смерть.

І все ж порожній виднокрай спокушає мене — гіркий звабник, що насміхається своєю відкритою свободою. Це брехня, що огорне морозом і розтрощить моє крихке тіло, мов лід.

Стиснувши зуби, розвертаюся і йду, прямуючи назад до табору. Солдати швидко його облаштовують. Нічого особливого, просто встановлені кожні кілька футів грубі шкіряні намети і розсипані поміж ними вогнища, але все одно несхоже, щоб ця армія щулилася від холоду і ламалася від суворості стихії.

Прокрадаючись у перший же намет, насторожено роззираюся в пошуках командувача чи будь-кого з його солдатів, ладних вислизнути з тіні й спробувати скривдити мене чи силою відвести у мій намет. Але нікого немає.

Я ні на мить не довіряю цій фальшивій свободі.

Одна-однісінька блукаю назирці табором. Не бачу нікого із сідел чи стражів Мідаса, однак в армії такого розміру важко щось знайти.

Попри втому та біль, змушую себе протриматися ще трохи, скористатися цим часом на самоті, доки його маю, бо більше можливості може вже не бути.

На піратському кораблі капітану Фейну надіслали яструба-посланця, попередивши його про загрозу прибуття командувача Ріпа. Це означає, що в командувача є щонайменше один яструб, якщо не більше. Мушу їх знайти.

Огинаючи намети і групи солдатів, що їдять навколо вогнищ, я рухаюсь тихо, опустивши голову, але піднявши очі; шукаю і спостерігаю, і мої стрічки тягнуться за мною по снігу, лишаючи позаду легкі, мов від пір'їнок, сліди.

Від запаху їжі вразливий шлунок дратується, однак я не можу піддатися голоду чи іншим потребам тіла, що ледь плентається. *Не зараз.*

Не думаю, що яструбів-посланців триматимуть у наметі, тож оминаю їх. За моїм здогадом, тварин перевозять у критих возах, тож їх я й шукаю, хоч і вдаю, ніби просто безцільно ходжу кругом. Що неважко, зважаючи, що в мене немає цілі і впевненості, куди йти.

Мене оточує армійський шум. Розмовляють солдати, горять табірні вогнища, іржуть коні. Я підстрибую від кожного грубого сміху чи тріскоту іскри на вогких колодах — усе тіло очікує, що мене будь-якої мить схоплять.

Солдати дивляться мені услід. Тіло моє постійно напружене, однак до мене ніхто не підходить, тільки кидають недовірливі погляди навздогін. Це спантеличує, це неочікувано, і я не знаю, що й думати.

Яку гру веде командувач Ріп?

Нарешті, коли взуття промокло від плентання по сльоті і я тремчу від холоду, я помічаю навпроти, на краю табору, декілька затягнутих шкірою дерев'яних возів.

Шлунок підстрибує, мене охоплює нетерплячість, однак я не наважуюся попрямувати просто до них. Не наважуюся поспішати.

Натомість кружляю, змушуючи тремтливі кроки до неспішності, зберігаючи сором'язливість на обличчі та уривчастість погляду.

Вдавшись до всієї можливої обережності, добираюся до возів; повна нічна темрява допомагає мені ховатися в тіні.

Футів за тридцять — вогнище, однак за ним сидять тільки четверо, і вони захоплені серйозним обговоренням чогось, хоч я й не розбираю слів.

Обережно підходжу до ряду возів, зазираючи під покриви й намагаючись діяти швидко, бо не хочу, щоб мене спіймали.

Чотири перші вози не накриті; вони порожні й пахнуть шкірою — мабуть, у них зберігались намети. Декілька наступних наповнені в'язками сіна і бочками вівса для коней, а після цього я віз за возом натрапляю на харчі для солдат. Я втрачаю надію.

Дістаючись останнього, бачу квадратну форму якихось ящиків — *ящиків для тварин?*

Я пірнаю за віз, благаючи Великі Небеса, щоб це було воно. Глибоко вдихнувши, озираюся, тоді відкидаю покрив перевірити, однак надія моя одразу ж падає аж до рівня промоклого взуття. Жодних ящиків. Лише повен віз щільно згорнутого хутра.

Я переможено витріщаюсь на нього, хоч і намагаюся стримувати емоції. Знаю, що я виснажена й емоційно атакована, однак від цієї невдачі плечі горбляться, а очі проштрикує паніка.

Кляті Небеса, де вони? Якщо я не зможу попередити Мідаса...

— Заблукала?

Я рвучко здригаюся від голосу, відпускаю покрив і розвертаюся. Підіймаю погляд вище, вище й *вище*, виявляючи, що наді мною височить чоловік, кремезний, як ведмідь.

Я одразу впізнаю його лише за його статурою. Ще на піратському кораблі Ріпа оточували двоє солдатів, і хоч на тих тоді були шоломи, я просто *впевнена*, що цей велетень був одним з них і що саме він вивів мене з Ріссою з корабля.

Зараз же, без обладунків та шолома, я бачу його кругле обличчя, губа проколота коротким покрученим шматочком дерева, що нагадує сигіл² Четвертого Королівства з вузлуватим деревом. Чималі біцепси огорнені брунатними смужками шкіри, решту ж тіла вкриває чорний шкіряний обладунок.

Чомусь він видається навіть більшим, ніж до цього, — на добрі три голови вищим за мене, з товстими, як стовбури, ногами й кулаками завбільшки з моє лице.

Чудовезно. То мене мусив розкрити саме *цей* здоровезний покидьок?
Чесно кажучи, не знаю, що я накоїла, щоб аж так розлютити богинь.

Підводжу підборіддя на цього звіра з брунатним волоссям, раптово дуже радіючи, що вже скористалась відхожою ямою, бо він достатньо жаский, аби хтось обмочив свої обмерзлі штани.

— Ні, — кажу, прочистивши горло.

Він підводить кошлаті брови. Карі очі сповнені сердитої підозри, навколо обличчя звисає довге волосся, прим'яте шоломом на маківці.

— Ні? Тоді що ти робиш тут, так далеко від свого намету?

Він знає, де мій намет? Це тривожить...

Я обертаюся й висмикую з воза позаду мене хутро, накидаю на плечі.

— Я змерзла.

Його погляд каже мені, що він не вірить жодному слову з мого рота.

— Змерзла? Тоді, мабуть, золотій тваринці Мідаса варто піти у *свій намет*.

Я щільніше натягую на плечі гладеньке чорне хутро. Я знаю таких чоловіків: їм би лише залякати. Найгірше, що можна зробити, — це дати такому познущатись із себе й перетворитися на ще доступнішу мішень.

— Хіба мені не дозволено ходити скрізь? — задираю підборіддя. — Мене туди заведуть проти моєї волі?

Я кидаю йому виклик, бо саме цього я й очікую і хочу, аби він одразу перейшов до справи.

Велетень похмурнішає ще сильніше, і серце моє стукотить у грудях, мовби хоче вибратися звідти й сховатися. Розумію його. Якби цей чолов'яга захотів, міг би взятись за мою шию м'ясистими руками й переламати її навпіл.

Натомість він схрещує руки на грудях, загрозливо нависаючи наді мною.

— Подейкують, саме це ти й любила, *тваринко*.

У мені скипає гнів. Вже вдруге за вечір до мене ставляться так нищівно, судячи за клітку, в якій я живу.

— Краще бути в безпеці із Золотим Королем, ніж служити в армії вашого огидного монарха, що є для цієї землі тільки карою, — випльовую.

Щойно він це чує, неприродно завмирає.

Я знаю, що зробила помилку. Перетнула межу. Дозволила йому зачепити мене й дозволила языку піддатися гніву й страху замість того, щоб бути непорушним каменем.

Від спротиву цькуванню я перейшла до цькування у відповідь. Зважаючи на вагу чоловіка, це був не найрозумніший крок.

Досі я не звертала уваги на бурмотіння біля вогнища, однак тепер зауважую, що солдати замовкли. У повітрі вчувається відтінок напруженого збудження: вони мовби не дочекаються побачити, що чолов'яга зі мною зробить.

Серце, стримуване полоном пульсу, галопує, жадаючи волі.

Зі смертельною неприязню чоловік нахилиється, доки його лице не опиняється у дюймі від мого. Люті очі яскраво виблискують, випалюючи в мені всю надію дихати.

Голос велетня глибшає до попереджального вовчого рику, від якого в мене холодне кров:

— Ще раз образиш мого короля — й мені начхати буде, якого кольору твоя срана шкіра. Я шмагатиму тебе, доки вона не відстане від спини, а з горлянки зі схлипуванням не вирветься вибачення.

Я глитаю.

Він каже цілковито серйозно. Не сумніваюся в цьому, бо бачу це в нього на обличчі. Він кинув би мене на сніг просто тут і перетворив увесь мій світ на біль.

Дивлячись мені в очі, він киває:

— Добре. Бачу, що тепер у тебе буде серйозніше ставлення, — він досі стоїть аж надто близько, відбираючи в мене весь простір і повітря, лускаючи мою невидиму бульбашку своєю агресивною присутністю. — Ти більше не з тим позолоченим мерзотником. Тепер ти тут, із нами, тож на твоєму місці я виявив би повагу і довів, що з тебе дуже багато користі.

Очі мої розширюються від безрадісного натяку в його словах, однак він перериває хід моїх думок:

— Не *такої*. Нікого з нас не цікавлять недоїдки із золотої тарілі Мідаса, — шкіриться він, і я одразу ж видихаю з полегшенням. Хоча й не варто. — Хочеш полегшити собі життя? Тоді роби, як і належить пташці у клітці, *співай*.

Усвідомлення осяює мене жовчним сонцем.

— Думаєте, я дам вам інформацію? Думаєте, зраджу свого короля?

— Якщо стане розуму, — знизує він плечима.

Огида відстукує в мені шалену мелодію. Що б цей жорстокий велетень не побачив у моїх очах, воно змушує його відсторонитися, випроставшись із зітханням на повний зріст.

— Гм. А може, й ні. Як шкода.

— Я ніколи не зраджу короля Мідаса перед вами, — кажу, стискаючи кулаки.

— Побачимо, — розтинає його рот лиха посмішка.

Стукотлива мелодія стрибає, гупає, б'є мене в нутроці. Не знаю, має мене більше ображати те, що він вважає мене слабкою, чи лякати те, що я можу такою й виявитися.

— Де інші сидлиці? — питаю раптово, намагаючись перехопити контроль над розмовою й обернути її собі на користь. — Інші стражі?

Він мовчить; самовпевненість валить із нього, мов пара.

— Якщо хтось із вас їх скривдить... — наполягаю я.

Він підіймає долоню, перериваючи мене, і я помічаю старий шрам — прямий поріз від краю до краю.

— Обережно, — гарчить він. — Солдати Четвертого погроз не жалують.

Погляд мій метається вліво. Інші солдати, що досі сидять біля вогнища, здатні розчути нашу розмову, досі мовчки спостерігають і дивляться просто на мене, спершись передпліччями у коліна, потріскуючи кісточками пальців і виблискуючи поглядами. Разом із мерехтінням жовтогарячого вогню на обличчях сяє ненависть.

Що б я не збиралася сказати від імені своїх супутників, погроза притлумлює слова. Можливо, командувач Ріп залишив мене блукати на самоті, щоб його солдати змогли покарати мене, як самі забажають.

Велетень переді мною здивовано пхикає, і я відриваю очі від решти.

— Біжи собі далі. Твій намет — у той бік. Думаю, тваринка Мідаса зможе знайти свою буду?

Я кидаю на нього нищівний погляд, доки він розвертається й тупцює геть, аби влаштуватись біля вогнища й доєднатись до чоловіків, що витріщаються.

Притискаючи хутро до грудей, обертаюся, відчуваючи, як їхні пронизливі погляди дряпають мій хребет, мов краєм леза. Йду геть так швидко, як можу без переходу на біг, а їхній глузливий сміх, кинутий навздогін моїй утечі, змушує щоки палати.

Я тримаюсь доріжок слідів, що протоптали у снігу грубі шляхи, й намагаюся не дати ногам загрузати у товстіших заметах, доки я прямішим маршрутом рухаюся до місця розташування мого екіпажа й намету — моєї очевидної буди.

Може, це суто моя уява, але погляд кожного солдата, якого я проминаю, відчувається важчим і зловіснішим. Не промовляючи до мене й слова, вони проголошують все самою лише енергією, яку випромінюють, і ставлять мене на місце.

Я — ворог, якого вони очікують зламати. Може, за мною й не ходять услід, але стежать. Готові схопити. Але ніхто з них цього не робить.

Я не звертаю на них уваги, ні на кого не дивлюся, не вповільнююся, коли за мого наближення затихають розмови. Я йду, дивлячись уперед, хоч усе моє тіло тремтить, шкіра напружена, а серце галопує у грудях.

Мені начхати, що вони думають, я не зраджу Мідаса. *Нізащо.*

Із кожним кроком у холодному вогкому взутті я подумки лаю себе. Я не знайшла, де тримають яструбів-посланців, і діяла достатньо очевидно, щоб той солдат до мене підійшов. Якщо хочу вижити в армії Четвертого Королівства, мушу стати кращою, розумнішою, непомітнішою.

І сильнішою. У прийдешні дні мені треба стати сильнішою.

У грудях здійснюється рішучий гнів, від чого в кишенях шуби стискаються кулаки. Завтра. Я знову спробую завтра. І після-завтра. І наступного дня після того. І наступного дня після *того*.

Я не здамся, доки не обшукаю кожен дюйм цієї клятої армії й не знайду способу попередити Мідаса. І доки це робитиму, я не зламаюся. Не подарую їм нічого, що вони змогли б використати проти мого короля.

Командувач так мене зневажає, що навіть не приставив до мене охоронця, тож я відплачу йому вдсятеро більшим. Завдяки його самовпевненості я позбавлю їх елементу несподіванки і зроблю це з посмішкою на золотих вустах.

Вони гадають, що я зігнуся, але скоро збагнуть, що я не з того зроблена.

² Магічний символ або комбінація таких символів.

Розділ 5. Аурін

На шляху назад я гублюся, намагаючись знайти свій намет. Якоїсь миті завертаю не туди й обходжу коло, двічі проминувши ту саму групу солдатів. Вони хихотять і виразно презираються, однак ніхто з них не пропонує вказати мені потрібний напрямок, а я відмовляюся питати. Навіть якби й спитала, вони мені не допомагатимуть.

Нарешті помітивши чорний екіпаж, в якому їхала увесь день, я зітхаю з полегшенням; зуби мої стукотять, а обличчя замерзло попри накинутий каптур.

Прямуючи до екіпажа, зауважую, що намет, який командувач Ріп виділив мені, стоїть на значній віддалі від решти табору. Замість тулитися до інших він розбитий на краю.

Зупиняюся перед ним, роззираючись. Найближчий до мене намет — у кількох ярдах. Здається, це на краще, більше особистого простору, однак мене проймає жах.

Є лише одна причина, з якої мій намет стоїть так далеко. Це дає більше можливостей проникнути в нього і скривдити мене так, щоб ніхто нічого не почув і не побачив. Усім буде легше вдавати, ніби нічого не помітили.

Із клубком у горлі роблю крок уперед і суплюся, дивлячись на землю. Хтось розчистив лопатою шлях до входу в намет, тож моє взуття не потопає у глибокому снігу.

Роззираюсь, але ніхто за мною не спостерігає. Найближче вогнище — на чималій відстані, й солдати, оповиті темрявою, на мене не дивляться.

Навіщо комусь розчищати дорогу, аби полонянці легше було йти до в'язниці? Швидкий погляд кругом підтверджує, що інші намети такого ставлення не зазнали, і єдині стежки у щільному снігу залишені лише чоботами.

Не в змозі позбутися тривоги, я знову розвертаюсь до намету і пірнаю під чорну шкіряну вхідну завісу. Всередині мене одразу вітає м'яке сяйво і ковдра тепла, від чого охоплене тремтінням тіло з полегшенням розслабляється.

Оббиваючи чоботи на вході, струшую з них стільки снігу, скільки зможу, тоді випростуюсь і роззираюсь.

Ліхтар стоїть на перевернутому відрі поруч, однак приємне тепло й додаткове сяйво створює старанно викладена грудка жарин у центрі підлоги. Оточені почорнілим камінням, вони дають достатньо тепла, щоб мені захотілося схлипнути.

В одному кутку — купа гладенького чорного хутра, а в іншому — сінник. Як і обіцяв командувач, на мене чекає дерев'яна таця з вечерею, а ще — навіть глечик із водою біля миски, крихітний прямокутник мила і рушник.

Перевіряю завісу намету, але закріпити її нічим. Та й чим насправді допоможе шкіряний шнурок? Якщо хтось захоче сюди зайти, то все одно зайде.

Роздумую, покусуючи губу, однак не можу просто стояти тут, страхаючись поворушитися. Тож стягую з плечей хутро і кладу на землю, хоч там уже й лежить інше хутро, захищаючи від снігу. Сідаю на нього, підібгавши ноги, і ставлю тацю на коліна.

На таці — окраєць хліба і шматок солонини, а ще — чаша з якимось бульйоном. Попри скромність солдатського раціону, рот наповнюється слиною, а шлунок бурчить, мовби це найсмачніша їжа, яку я коли-небудь бачила.

Одразу ж поглинаю її до останньої крихти й випиваю схололий бульйон, не перериваючись на дихання. Їжа падає в порожній шлунок, тамуючи сердитий голод, і мені одразу кращає.

Коли нічого не лишається, я облизую пальці й губи, шкодуючи, що більше немає, але розуміючи, що пощастило мати й стільки. За цього порядку їжу розподіляють за нормою, й сумніваюся, що до полонянки, що попросить іще, поставляться прихильно.

Вихиляю флягу з крижаною питною водою, поза всякими сумнівами талою. Неважливо, що від холоду нидіють зуби: вода миттєво вгамовує сильну спрагу.

Тепер, коли я наситилась їжею й питвом, мене спокушають хутра, однак я розумію, що спершу треба помитися. Може, мені тільки здається, але клянуся: досі відчуваю сморід капітана Фейна і хочу начисто відтерти шкіру — так, мовби це зітре спогади про його доторк, про час, проведений із ним на кораблі.

Те, що я вдягнута у вкрадену з його каюти шубу, справі не допомагає, але я не можу її позбутися. Мені більше нічого вдягнути, а іншу свою шубу я віддала Поллі.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ